

komme vi ind i en ren Præferencepolitik. Thi Følgen deraf vil blive, at vi nu forkaste alle de Love, der her ligge for, og hele Resultatet af de Forhandlinger, som have været førte det sidste Aar, vil blive, at vi staa alene med Københavns nuværende Landbefæstning uden tilstrækkelig Forsvar fra Søsidens, uden Udvikling af Flaade og Hær og kun med denne Fæstning, som hele Verden er enig om er ubrugelig, ligesom hele Verden er enig om, at dens eneste Betydning vil være den, at en Nabomagt, der kunde komme hurtigere end de andre, vilde kunne komme i Besiddelse af den og hurtigt vilde kunne lade den i Stand, saa den kunde bruges, medens vi ikke kunde bruge den. Med andre Ord, vi vilde opretholde og bevare en Fæstning, som vi ikke kunde bruge, og som udelukkende, hvis alt det andet forkastes, vil være til Nytte for den Magt, der hurtigst kan komme her paa Sjælland og overfalde os. Ja, jeg kan ikke se rettere, end at det er en Præferencepolitik. (*la Cour*: Saa burde den nedlægges straks). Saa burde den nedlægges straks, siger det ærede Medlem. Ja, hvis vi ikke havde nogen Udsigt til at kunne styrke vort Forsvar paa anden Maade, saa vilde jeg ogsaa sige, at den burde nedlægges. Men det er der ikke Tale om. Her foreligger et Forslag, som fra alle Sider, ogsaa fra Sagskundskabens Side, anerkendes at være en saa stor Forbedring af hele vort Forsvarsvæsen, at det gør det muligt for os at afværge et Overfald ved København, og som samtidig styrker vort Kystforsvar saaledes, at der virkelig er ikke blot et Haab om, men stor Sandsynlighed for, at vi ville være i Stand til at føre en for Landet virkelig neutral Udenrigspolitik. Hvorfor skulde vi saa gøre andet, end hvad der foreslaas: lade den nuværende Fæstning ligge, indtil vi klart se, hvad vi ville lægge i Stedet for, samtidig med, at Regeringens Forslag gør det muligt at bruge den saadan, at den sikrer vor Neutralitet, men ingen Skade gør. Det er hele den Betragtning, der ligger til Grund for Regeringens Forslag. Vi ville forsvare Landet og kunne ikke forsvare det paa anden Maade; vi kunne ikke i dette Øjeblik faa tilstrækkelig Tilslutning fra Repræsentationens to Ting, Folketinget og Landstinget, til et virkeligt Forsvar ad anden Vej end ved at gaa den Vej, Regeringen foreslaar. Det er mig umuligt at se andet, end at det er den eneste Neutralitetspolitik, der kan føres, og den saakaldte Neutralitetspolitik, der foreslaas af det ærede 7de konge-

valgte Medlem, er den mest direkte Præferencepolitik, der kan tænkes, fordi den netop gør det fuldstændig umuligt for os i de første Aar at føre andet end Præferencepolitik.

Saa siger det ærede Medlem: Ja, i dette Øjeblik er det vel af en vis Betydning, at vi bevare Københavns Befæstning sammen med de Foranstaltninger, som foreslaas fra Regeringens Side, men, siger det ærede Medlem, den Bestemmelse, at i 1922 skal Fæstningen nedlægges, virker allerede nu. Der skal en vis Tid til, siger det ærede Medlem med Rette, for at skabe et Forsvar, og den Tid gaar imidlertid hen; der maa tages fat straks, hvis det skal hjælpe noget. Ja, men har det ærede Medlem nogen som helst Udsigt til at faa taget fat straks? Nej, det, der hviler i det ærede Medlems Forslag, det er, at nu i dette Øjeblik bliver det slaaet fast, at Københavns Forsvar foreløbig bliver gjort umuligt, det er, at nu i dette Øjeblik bliver det slaaet fast, at København er et Punkt, hvis Forsvar ikke kan hævdes overfor en Magt, der ligger nogenlunde nær. Altsaa, Præferencepolitikken bliver i dette Øjeblik slaaet fast, indtil videre, indtil det lykkes at skaffe det til Veje, som det ærede Medlem selv siger tager Tid og først kan skaffes til Veje i Løbet af en Række Aar. Men det at slaa Præferencepolitikken, som man med saa stærke Ord har bekæmpet, fast ved en Afstemning nu, det anser jeg det rigtignok for aldeles umuligt at forsvare.

Saa siger man: Ja, men hvorfor stiller Regeringen det Forslag, som Grupperne ere blevne enige om i Folketinget? Er det ikke et Tvangsforslag, et Forsøg paa at tvinge en Mening igennem heroppe mod det høje Tings Flertal, en Mening, som man ellers ikke kunde faa gennemført? Heri, det tror jeg, man maa sige, gør man Regeringen fuldstændig Uret. Regeringen har slet ikke til Hensigt at tvinge det høje Ting til noget, som den ikke nærer Overbevisning om, at det høje Ting selv maa erkende er fuldt begrundet. Hvad det nemlig drejer sig om, er jo ikke blot at stille et Forslag op, som i og for sig kunde være meget kønt, men som ikke har den allerfjerneste Udsigt til at gaa igennem, men det er at stille et Forslag baade her og i det andet Ting, som virkelig er i Stand til at samle Stemmerne paa et reelt Grundlag. Hvad jeg har mod det Forslag, der blev stillet frem fra det ærede 7de kongevalgte Medlem, og som blev støttet fra mange Sider, det er, at det hviler ikke